די צווילינג און זייער באהאלטענער טאטע

א טיפער אריינקוק אין דער גאנצער מעשה

לויט דער קורצער דראמע

Twins' Big Boss Daddy

דרייסיג עפיזאדן

אינהאלט

1. ארייַנפיר: א מעשה אין דרייסיג טיילן
2. דער באהאלטענער קעניג
3. זעקס יאר שפעטער: די צווילינג
4. אין ביורא: א שנעלע רעגיסטרירונג
5. אינעם הויז פון פאסטער
6. די מעדיצין און דער שליסל
7. א טאטע לערנט זיך
8. דער גרויסער באנקעט
9. לילי ברוס און די בושה
10. דייענא לאקוואוד קומט אריין
11. ווי ענדיגט זיך די מעשה
12. א טיפערער בליק
13. סוף

אריינפיר: א מעשה אין דרייסיג טיילן

די צווילינג און זייער באהאלטענער טאטע

דער נאמען פון אונזער מעשה איז: די צווילינג און זייער באהאלטענער טאטע. אויף ענגליש הייסט עס טווינס ביג באס דעדי. דאס איז א קורצע דראמע פון דרייסיג קליינע טיילן, וואס מען קוקט אויף א טעלעפאן אפליקאציע וואס הייסט דראמא־וועיוו. מיר וועלן דא דערציילן די גאנצע מעשה פון אנהייב, סצענע נאך סצענע, מיט אלע פרטים.

מען דארף אבער זאגן ערליך פון וואו די מעשה קומט. די לענגסטע קאפיע וואס יעדער קען זען איז ארום אכט און דרייסיג מינוט לאנג. זי ליגט אויף דעילימאושן, און דארט שטייט אז זי האט די טיילן פון איינס ביז דרייסיג. דא זענען אויך קאפיעס אויף יוטוב.

אלע קאפיעס שטעלן זיך אבער אפ אין דעם זעלבן מאמענט, אינמיטן א גרויסן באנקעט. די לעצטע טיילן זענען נאר אינעם אפליקאציע, און דארט מוז מען צאלן. דערפאר וועלן מיר, ווען מיר קומען צום סוף, דערציילן וואס די אפיציעלע באשרייבונג פון דער סעריע זאגט. מיר וועלן דעמאלט קלאר זאגן אז דאס קומט פון דער באשרייבונג און נישט פונעם פילם.

דער טאטע, די מאמע, די קינדער

דער הויפט מענטש איז סיילעס. אויף אויבנאויף איז ער א פשוטער ארבעטער. זעקס יאר וואנדערט ער פון ארבעט צו ארבעט: מעכאניקער, טראק דרייווער, און דאס לעצטע יאר זארגט ער פאר פערד אויף א פערד פארם. ער האט זייער ליב זיין פערדל, קוריבא. אבער סיילעס האט א

באהאלטן לעבן, און מענטשן זוכן אים. ווער ער איז באמת, וועלן מיר אנטדעקן שריט נאך שריט.

גרעיס פאסטער איז די הויפט פון א פירמע וואס הייסט פאסטער גרופ. די פירמע שטייט נאענט צו באנקראט. מיט פילע יאר צוריק איז זי אנטלאפן פון א חתונה וואס מען האט איר געצוואונגען. דערנאך האט זי אליין אויפגעצויגן צווילינג, א מיידל און א יינגל, און געהערט גאר פיל שלעכטס פון מענטשן.

די צווילינג זענען ארום פינף יאר אלט. בעלא איז א דרייסטע, לעבעדיגע מיידל, וואס רעדט פאר ביידע. זי האט אזמא, און איר מעדיצין וועט שפילן א גרויסע ראלע אין דער מעשה. איר ברודער ארטור איז אביסל אויטיסטיש און קען נישט רעדן. מען לאכט פון אים און מען רופט אים מיאוסע נעמען. אבער מיר וועלן זען אז דער שטילער יינגל איז א גרויסער העלד.

די אנדערע אין דער מעשה

ביי סיילעס'ס זייט שטייט אוען, זיין געטרייער מענטש. ער זוכט אים, ער פירט אויס וואס סיילעס הייסט, און ער ברענגט אים וויכטיגע ידיעות.

גרעיס'ס אייגענע פאמיליע איז נישט פון די גוטע. איר טאטע, מיסטער פאסטער, באשולדיגט זי אין אלע צרות פון דער פירמע. ער האלט שטארק מיט זיין אנדערע טאכטער, גרעיס'ס האלב־שוועסטער, וואס איז פון אן אנדער מאמע. די האלב־שוועסטער לאכט פון די קינדער, ספעציעל פון ארטור.

דאן איז דא די ברוס פאמיליע. דעימען ברוס איז געווען דער חתן פון וועלכן גרעיס איז אנטלאפן. נאכדעם האט די פאמיליע ארויסגעצויגן איר אינוועסטמענט פון פאסטער גרופ. אן אינוועסטמענט מיינט געלט וואס מען לייגט אריין אין א פירמע כדי זי זאל וואקסן. זיין שוועסטער, לילי ברוס, איז א שטאלצע און שארפע, און זי וועט גרעיס אסאך בושה אנטון.

צום סוף לערנען מיר קענען מעיסאן לאקוואוד, דער רייכסטער מענטש אין לאנד, און זיין טאכטער דייענא לאקוואוד. ער מאכט א ריזיגן באנקעט,

און גרעיס האפט דארט צו באקומען געלט צו ראטעוועון איר פירמע. וואס די לאקוואוד פאמיליע האט צו טון מיט אונזער מעשה, וועלן מיר שפעטער זען.

קאפיטל צוויי

דער באהאלטענער קעניג

אין דער מאטאציקל ווארשטאט

די מעשה הייבט זיך אן מיט זעקס יאר צוריק, אין א קליינע ווארשטאט פאר מאטאציקלען. דארט שטייט א יונגערמאן מיט שמירעכץ אויף די הענט און ארבעט אויף א מאטאציקל. דאס איז סיילעס, דער העלד פון אונזער מעשה. פון דרויסן זעט ער אויס ווי א פשוטער מעכאניקער.

פלוצלינג לויפט אריין א מאן, איינער פון זיינע לייט. סיילעס זאגט צו אים: "רעד שנעל. איך האב יעצט גראד אויסגעשטעלט דעם מאטאציקל, און די בריקס זענען נישט אזוי מוחל."

דער מאן קען זיך נישט איינהאלטן: "באס, דו ביסט דער קעניג, דער הערשער פון דער אונטערערדישער וועלט!" ער דערמאנט אים אז א ריזיגער האנדל מיט וואפן, א געשעפט פון אסאך ביליאנען דאלאר, ווארט נאר אויף זיין הסכמה. "און דו שטייסט דא און פארריכטסט מאטאציקלען?"

סיילעס פרעגט רואיג: "האבן זיי מיך שוין געטראפן? א טויטער מענטש קען נישט אונטערשרייבן קיין קאנטראקטן." דאס הייסט: מענטשן יאגן זיך נאך אים, און אויב ער וויל ווייטער פירן זיינע געשעפטן, מוז ער קודם בלייבן לעבן און באהאלטן. דער מאן ברענגט אבער א שלעכטע ידיעה: די וואס זוכן אים זענען שוין דא, גאנץ נאענט. סיילעס ווערט שטארק אויפגערעגט.

א כלה אנטלויפט אויף דער גאס

אויף דער גאס הערט מען געשריי: "אט איז זי! כאפט זי!" א יונגע פרוי אין א ווייסן חתונה קלייד לויפט וואס זי קען. דאס איז גרעיס פאסטער. זי

איז אנטלאפן פון א חתונה וואס מען האט איר געצוואונגען, א שידוך מיט דער ברוס פאמיליע. ווער די מענער זענען וואס יאגן זיך נאך איר, זאגט די מעשה נישט קלאר.

זי לויפט צו צו סיילעס ביים מאטאציקל און בעט: "העלף מיר!" ער ענטפערט מיט א שמייכל: "הערט, פרוי, דאס איז נישט קיין טעקסי." אבער זי שטעקט אים עפעס אריין אין דער האנט, ווי א באצאלונג, און זאגט: "נעם דאס. נעם מיך ארויס פון דא. פארלירט זיי!"

סיילעס זאגט קורץ: "האלט זיך שטארק." דער מאטאציקל שיסט אוועק. די נאכיאגער קומען נענטער, און מען הערט א געשריי: "שנעלער! זיי כאפן אונז שוין!" סיילעס שמייכלט נאר: "זייט רואיג. דאס הייבט זיך ערשט אן. לאמיר האבן א ביסל הנאה." און ער לאזט זיי אלע ווייט הינטער זיך. גרעיס מאכט קלאר אז פון דער חתונה וויל זי שוין גארנישט וויסן.

א געזעגענונג אן א נאמען

אזוי האבן די צוויי זיך באגעגנט, נאר איין מאל, אין יענער נאכט ווען זי איז אנטלאפן פון דער געצוואונגענער חתונה, און ער האט איר געהאלפן אנטלויפן אויף זיין מאטאציקל. שפעטער ווערט זיך ארויסווייזן אז די צווילינג וואס גרעיס האט געהאט זענען זיינע קינדער. סיילעס אבער ווייסט דערפון גארנישט.

באלד באקומט ער א טעלעפאן פון זיינע לייט: "באס, זיי זענען אין מוסטאנג באר. איך האב דיר געשיקט דעם ארט. היט זיך." ער מוז גלייך אוועקפארן. איידער ער גייט, זאגט ער שטיל, ווי צו זיך אליין: "א מוטיגע מיידל. מיין וועלט איז געפערליך. איך האף אז ביי דיר וועט אלעס גיין גוט אין דער צוקונפט. זיי געזונט."

ער לאזט נישט איבער קיין נאמען. גרעיס ווייסט אפילו נישט ווי ער הייסט, און ער קען נישט איר פולן נאמען. ער לעבט אין א וועלט פון סכנות, און ער גייט אוועק אן א ווארט.

חשבון אין מוסטאנג באר

אין מוסטאנג באר ווארט די באנדע וואס האט זיך נאכגעיאגט נאך אים. דער אנפירער לאכט: "סיילעס, דו קומסט אהער אליין? זוכסטו דיין אומגליק?" סיילעס ענטפערט קאלט: "איך בין געקומען דיר זאגן: די שפיל איז פארטיג."

דער אנפירער באפעלט זיינע לייט זיך ווארפן אויף אים. אבער סיילעס אליין באזיגט זיי אלע, איינעם נאכן אנדערן. דער אנפירער ציטערט: "ניין, דאס קען נישט זיין... קום נישט נענטער! וואס ווילסטו? איך גיב דיר אלעס וואס איך האב!"

סיילעס ווארנט אים: מען טשעפעט נישט זיין פאמיליע. אין די אונטערשריפטן הערט מען א נאמען וואס קלינגט ווי לאקפילד, אבער מסתמא מיינט מען לאקוואוד. און אזוי האט סיילעס פארענדיגט מיט דער באנדע וואס האט אים געיאגט.

דאס איז דער ערשטער רמז אין דער מעשה, אז הינטער דעם פשוטן מעכאניקער שטייט א נאמען וואס וועט שפעטער האבן א גרויסע באדייטונג.

זעקס יאָר שפּעטער: די צווילינג

זעקס יאָר שפּעטער אויפֿן וועג

זעקס יאָר זענען אַוועק זינט יענער נאַכט. מיר געפֿינען גרעיס פּאַסטער אין איר קאַר, און הינטן זיצן צוויי קליינע קינדער, צווילינג, אַ מיידל און אַ יינגל, בערך פֿינף יאָר אַלט. זי זאָגט: "גרייט, קינדער? מיר פֿאָרן." די קינדער שרייען פֿון שׂמחה: "מאַמע, מיר גייען ענדלעך זען דעם טאַטן!"

גרעיס איז אָבער נישט אַזוי רויִק. זי פֿרעגט איר געהילפֿין: "עס זענען שוין זעקס יאָר. ביסטו זיכער אַז יענער נישטגוטער איז דאָ?"

די געהילפֿין ענטפֿערט קלאָר. מען האָט געמאַכט אַ דאַקטערישע פּרוב וואָס ווייזט ווער עס איז דער טאַטע, און דער באַריכט שטימט פּונקטלעך. ער איז דער טאַטע פֿון דעם יונגן האַר און דער יונגער פֿריילין. מיט אַ יאָר צוריק איז ער אָנגעקומען אויף דער פֿאַרם, און ער אַרבעט דאָרט ווי אַ פֿערד לערער.

גרעיס זאָגט קורץ און שאַרף: "ענדלעך האָב איך דיך געכאַפּט."

די פֿאַרם און בעטי גריי

אויף דער פֿאַרם שטייט סיילעס ביי די פֿערד. נאָך זיין באַהאַלטן לעבן, אַלס מעכאַניקער און טראָק דרייווער, פֿירט ער שוין אַ יאָר אַ שטילן לעבן מיט זיין פֿערד קוריבאַ, וואָס ער האָט זייער ליב.

דאָ קומט צו בעטי גריי, אַ פֿרוי פֿון דער פֿאַרם. זי קוקט אַראָפּ אויף אים ווי אויף אַן אָרעמען פֿערד היטער. זי פֿרעגט: "שוין אַ יאָר, ביסטו טאַקע צופֿרידן נאָר צו האָדעווען פֿערד?" און זי וויל ער זאָל קומען אַרבעטן פֿאַר איר אין דער שטאָט.

סיילעס ענטפערט ווייך אבער פעסט: "ניין, איך בלייב ליבער מיט קוריבא."

בעטי ווערט אין כעס: "זיי נישט קיין כפוי טובה. ווער נאך וועט זיך וועלן אפגעבן מיט אן ארעמאן וואס האדעוועט פערד?"

סיילעס זאגט עפעס וואס מען דארף געדענקען: "עס מאכט נישט אויס. איך האב קיינמאל נישט געפלאנט זיך צו באזעצן, און איך וועל נישט האבן קיין ווייב און קיין קינדער."

"טאטע, מיר האבן דיך געפונען"

ער האט נאך נישט פארענדיגט די ווערטער, ווען צוויי קינדער קומען צולויפן: "טאטע, ענדליך האבן מיר דיך געפונען!"

בעטי שטייט פארחידושט: "וואס? דו האסט קינדער?"

סיילעס איז אליין צעטומלט: "קינדער? ווער זענט איר?"

בעלא, די מיידל, וואס רעדט שטענדיג פאר ביידע, זאגט מיט מוט: "טאטע, איך בין דיין קליינע טאכטער. מאמע האט מיר געוויזן דיין בילד. אמת, ברודער?"

סיילעס מיינט אז עס איז א טעות: "קינדער, איר האט דעם אומרעכטן מענטש. איך קען נישט אפילו אייער מאמע. וואו איז זי? פארוואס היט זי אייך נישט?"

דא טרעט ארויס גרעיס: "לאנג נישט געזען." סיילעס דערקענט זי: "דאס ביסטו?" די כלה פון יענער נאכט, וועלכע איז אנטלאפן פון א געצוואונגענע חתונה, און ער האט זי אוועקגעפירט אויף זיין מאטאציקל.

גרעיס זאגט: "זעקס יאר אוועק און דו דערקענסט מיך נישט? זעקס יאר האב איך דיך געזוכט, דו פחדן וואס איז אנטלאפן!" בעטי מאכט נאך א שפעטישע באמערקונג און פארשווינדט פון דער מעשה.

דער באַווייז און דער פאַרשלאַג

גרעיס זאגט: "מיר דארפן רעדן, אליין." און זי לייגט אוועק אויפן טיש: "ווייסטו ווי לאנג איך זוך דיך? צוויי טויזנט דריי הונדערט זיבן און צוואנציג טעג. מעכאניקער, טראק דרייווער, פערד לערער. דו ווייסט טאקע ווי צו אנטלויפן."

סיילעס טראכט ביי זיך: ער איז שטענדיג געווען אויפן וועג, ווייל ער האט געמיינט אז די איבערגעבליבענע פון ראדריי'ס באנדע יאגן אים נאך נקמה. ער האט קיינמאל נישט געוואוסט אז זי זוכט אים.

בעלא מוסר'ט אים: "טאטע, דו ביסט געווען שטיפעריש. מאמע און איך זוכן דיך שוין אייביג."

סיילעס פרעגט: "דו מיינסט אז זיי זענען מיינע קינדער?" גרעיס גיט אים דעם באריכט: "זע אליין." ער לייענט און ווערט בלאס: "ניין און ניינציג פונקט ניין פראצענט? זיי זענען טאקע מיינע?" זי פרעגט: "מיינסטו אז איך ליג?" ער ענטפערט אז ניין, עס איז נאר אזוי פלוצלינג.

גרעיס גייט גלייך צו דער זאך: "אויב דו ביסט נאך א מאן, נעם אויף זיך די אחריות. לאמיר חתונה האבן." ער שטוינט: "חתונה האבן?" בעלא פרעגט: "ווילסטו נישט זיין מיין און ארטור'ס טאטע?"

ארטור, וואס קען נישט רעדן, טראכט שטיל ביי זיך: "אוי, טאטע איז געוויס אויפגערעגט ווייל איך קען נישט רעדן ווי עס דארף צו זיין."

סיילעס ענטפערט באלד: "פארשטייט זיך נישט! איר זענט ביידע אזוי זיס, איך וויל זייער זיין אייער טאטע." צו גרעיס זאגט ער אז זיין לעבן איז א ביסל קאמפליצירט, און ער ווייסט נישט אפילו איר פולן נאמען.

זי ענטפערט ווי ביי א ביזנעס מיטינג: "גרעיס פאסטער, דער הויפט פון דער פירמע פאסטער גרופ. נאך דער חתונה פארדין איך דאס געלט, און דו היטסט די קינדער. פראגעס?" ער זאגט: "ניין." זי זאגט: "גוט." און דער אפמאך איז געשלאסן.

אין ביורא: א שנעלע רעגיסטרירונג

אין דער רעגיסטראַציע אפיס

נאכדעם וואס סיילעס האט אנגענומען גרעיס'ס תנאים, גייט די זאך זייער שנעל. נישט לאנג דערנאך שטייען זיי שוין אין דער רעגיסטראַציע אפיס: סיילעס, גרעיס, און לעבן זיי די צוויי קינדער, בעלא און ארטור.

דער באאמטער אינעם ביורא פרעגט, ווי עס פירט זיך, צי זיי קומען אויף זייער אייגענעם ווילן. גרעיס ענטפערט גלייך: "אוודאי!" זי לייגט צו אז זיי האבן שוין צוויי קינדער, און היינט מאכן זיי עס נאר אפיציעל. סיילעס שטימט צו און זאגט אויך: "אוודאי."

אזוי ווערט די רעגיסטרירונג דורכגעפירט. עס איז א פשוטע זאך, געטון פאר די קינדער'ס וועגן, כדי זיי זאלן האבן א טאטע, סיי אויף פאפיר און סיי אין שטוב. דער באאמטער גראטולירט זיי, און די ארבעט איז פארטיג.

די קינדער קענען זיך נישט איינהאלטן פון פרייד. זיי שרייען: "סוף כל סוף האבן מיר א טאטע!" סיילעס בייגט זיך צו זיי און זאגט: "דער טאטע וועט פון היינט און ווייטער שטענדיג זיין מיט אייך."

בעלא, וואס פארגעסט נישט פון קיין זאך, פרעגט גלייך: "און דער פערדל אויך?" זי מיינט קוריבא, דאס פערדל וואס איר טאטע האט אזוי ליב. סיילעס ענטפערט: "אוודאי." און די צווילינג רופן אויס מיט התלהבות: "לעבן זאל דער טאטע!"

דרויסן פונעם ביורא

ווען זיי קומען ארויס פון דער רעגיסטראַציע אפיס, טראכט גרעיס ביי זיך: "יעצט, ווען סיילעס איז דא, קען איך זיך סוף כל סוף נעמען צו דער

פירמע אן קיין זארג." פאר איר איז דאס דער גאנצער חשבון: זי וועט ארבעטן און פארדינען, און ער וועט היטן די קינדער.

אבער גלייך קומט צו לויפן איר אסיסטענט מיט א נייעס: "באס, מיסטער פאסטער בעט איר זאלט צוריקקומען." איר טאטע רופט זי אהיים. דער עולם ווייסט שוין פון פריער אז די פירמע פאסטער גרופ שטייט נאענט צו ברוך, און אז צווישן גרעיס און איר טאטע איז נישט קיין גוטער שלום. אזא רוף האט נישט קיין גוטן טעם.

גרעיס ווענדט זיך צו די קינדער: "קינדער, צייט צו גיין אהיים." דערנאך זאגט זי צו סיילעס קורץ און שארף, ווי א פירמע פירערין וואס גיט באפעלן: "איך האב דיר געגעבן מיין טעלעפאן נומער. פאק איין דיינע זאכן און גרייט זיך אריינצוציען צו מיר." און זי לייגט צו: "דאס מאל אנטלויפט מען שוין נישט מער."

די ווערטער טראגן אין זיך זעקס יאר פון זוכן. פאר איר איז ער נאך אלץ דער מענטש וואס איז פארשוואונדן, און זי וויל זיין זיכער אז ער בלייבט.

די קינדער זאגן: "זייט געזונט, טאטע!" סיילעס זאגט זיי אדיע מיט א ווארעמען קול, און גרעיס פארט אוועק מיט די צווילינג.

אוען געפינט דעם באס

קוים איז גרעיס אוועק, קומען אן אנדערע לייט. דאס איז אוען, סיילעס'ס געטריישטער מאן, מיט נאך מענער. אוען רופט אויס: "באס, סוף כל סוף האבן מיר אייך געפונען!"

סיילעס האט נישט קיין געדולד פאר געפילן. ער זאגט: "ווער נישט אזוי ווייך. איך דארף דו זאלסט מיר עפעס אויספירן. גיי גלייך און טשעק: זענען די צוויי קינדער טאקע מיינע?" ער וויל אליין זען א בלוט אונטערזוך, נישט נאר זיך פארלאזן אויף גרעיס'ס פאפיר.

אוען שטעלט זיך אפ: "איר האט קינדער?" סיילעס: "אפשר צווילינג?" אוען לאכט: "באס, דאס איז דער לעכערליכסטער וויץ וואס איך האב אמאל

געהערט." סיילעס קוקט אויף אים ערנסט: "זע איך אויס ווי איך מאך א וויץ?"

אוען הייבט אן טרעפן ווער די מאמע קען זיין: אפשר א יורשטע פון א רייכע פאמיליע פון וואל סטריט? אפשר דאס אייניקל פון אן איטאליענישן שיפן מאגנאט? סיילעס ענטפערט קורץ: "גרעיס פאסטער."

דערנאך גיט סיילעס א שטרענגן באפעל: "יעצט גיי, אוען. און פון היינט אן, קום נישט צו מיר אן מיין ווארט." ער וויל נישט אז זיין באהאלטן לעבן זאל זיך אנטפלעקן פאר גרעיס.

אוען פרעגט נאך איין פראגע: "און וואס אויב זיי זענען טאקע אייערע קינדער?" סיילעס, דער מאן וואס האט נאך נישט לאנג געזאגט אז ער וויל קיינמאל נישט האבן קיין קינדער, ענטפערט יעצט: "אויב די צוויי מלאכים זענען טאקע מיינע, וועל איך זיי געבן די גאנצע וועלט."

קאפיטל פינף

אינעם הויז פון פאסטער

גרעיס קומט צוריק אהיים

גלייך נאך דער רעגיסטרירונג האט מען גרעיס געפירט אהיים. יעצט קומט זי אריין אין איר טאטנס הויז, מיט בעלא און ארטור ביי די הענט. דער טאטע, מיסטער פאסטער, ווארט שוין, און ער גיבט זי נישט קיין גוט ווארט. ער זאגט: "גרעיס, ווי האסטו די חוצפה צוריקצוקומען אהער?"

די צוויי קינדער שפירן גלייך אז דא איז נישט קיין פריינטליכער ארט. זיי זאגן: "מאמי, דא זענען אלע שלעכטע מענטשן. מיר ווילן נישט לאזן אז מען זאל דיך באליידיגן." גרעיס בארויִגט זיי: "מאמי איז אין ארדענונג, האט נישט קיין מורא."

דער טאטע הייבט אן מיט די געשעפטן. ער רופט זי "א פרוי וואס טויגט גארנישט", און זאגט אז פאסטער גרופּ האט די לעצטע דריי חדשים פארלוירן ריזיגע סומעס. און ער ווייסט פונקט ווער איז שולדיג: זי אליין. ווען זי וואלט נישט אנטלאפן פון איר חתונה מיט זעקס יאר צוריק, וואלט די ברוס פאמיליע נישט ארויסגעצויגן איר אינוועסטמענט.

מען דארף פארשטיין וואס דאס מיינט. אן אינוועסטמענט איז ווען א רייכע פאמיליע לייגט אריין געלט אין א פירמע, כדי די פירמע זאל קענען ארבעטן און וואקסן. ווען די ברוס פאמיליע האט צוריקגענומען איר געלט, איז די פירמע געבליבן אן א פונדאמענט.

אבער גרעיס שווייגט נישט. זי ענטפערט אים גלייך אין פנים: די פירמע איז דעמאלט געשטאנען נאנט צו באנקראט נישט צוליב איר, נאר צוליב זיינע בלינדע אינוועסטמענטס, וואס ער האט אריינגעלייגט געלט אן קלערן, און צוליב די ריזיגע חובות וואס ער האט געמאכט. באנקראט מיינט אז א

פירמע קען מער נישט צאלן אירע חובות, און זי פאלט אוועק אינגאנצן. און דא זאגט זי דאס שארפסטע ווארט: "איך בין פארקויפט געווארן צו די ברוס פאמיליע צוליב דיר."

דער פארשלאג פון דעימען ברוס

דער טאטע ציט ווייטער. ער דערציילט איר וואס די גאנצע שטאט רעדט: אז די הויפט פון פאסטער גרופ איז א פרוי אן בושה, וואס האט אויפגעהאדעוועט צוויי קינדער אן א טאטע. גרעיס שרייט: "גענוג! מיינע קינדער זענען נישט קיין שלעכטע קינדער, זיי האבן יא א טאטע!" און בעלא לייגט צו מיט שטאלץ: "יא, מיין טאטע איז וואונדערליך!"

אבער אין שטוב לאכט מען דערפון. מען זאגט אז יענער ווילדער מאן איז שוין זעקס יאר פארשוואונדן, אז די קינדער טויגן גארנישט, און אז זי האט פארשעמט די גאנצע פאסטער פאמיליע.

דערנאך קומט דער טאטע ארויס מיט זיין פלאן. דעימען ברוס, דער חתן פון וועמען זי איז אנטלאפן, איז גרייט איר צו געבן נאך א שאנס. אבער אויף איין תנאי: זי זאל אריינווארפן די צווילינג אין אן אריענהויז, און זיך פערזענליך אנטשולדיגן ביי אים. דאן וועט ער אפשר נאך באטראכטן זי צו חתונה האבן.

גרעיס איז ווי פון זינען. "דו ביסט משוגע!" זאגט זי. "בעלא און ארטור זענען נישט נאר מיינע קינדער, זיי זענען א טייל פון אונזער משפחה." זי דערמאנט אים אז מיט זעקס יאר צוריק האט זי אליין געראטעוועט די פירמע, און זי קען עס נאכאמאל טון, אן די ברוס פאמיליע. דער טאטע ענטפערט קאלט: "דו האסט נישט קיין ברירה. איך וועל נישט לאזן די צוויי קינדער חרוב מאכן די פאסטער פאמיליע."

דא מישט זיך אריין גרעיסעס האלב שוועסטער. "דער טאטע איז גערעכט," זאגט זי. "צוויי נידעריגע קינדער. פינף יאר אלט, און קענען נישט זאגן קיין ריכטיגן זאץ. דיין זון איז נישט סתם שטום, ער איז דאך נישט ריכטיג אין קאפ."

גרעיס הערט עס, און גיבט איר א פאטש. די שוועסטער איז אין שאק: "דו האסט מיך טאקע געשלאגן?" און גרעיס זאגט: "קיינער טאר נישט שאטן מיינע קינדער. פאר יעדעסווארט וואס דו זאגסט, וועל איך דיך איינמאל שלאגן."

די קינדער ווערן פארשלאסן

די האלב שוועסטער לויפט גלייך צום טאטן: "טאטע, זי האט מיך געשלאגן!" און דער טאטע שטעלט זיך אויף איר זייט. ער שרייט אויף גרעיס: "געזונג! דו פירסט נישט דאס הויז! אנטשולדיג זיך גלייך ביי דיין שוועסטער!"

אבער גרעיס בייגט זיך נישט. "זי איז נישט מיין שוועסטער," זאגט זי. "מיין מאמע האט נאר איין טאכטער, דאס בין איך. יענע מיידל איז נאר א האלבע שוועסטער, פון א צווייטער מוטער." דאס איז דער סוד וואס יעדער אין שטוב ווייסט, און דער טאטע האט פיינט עס צו הערן. ער שרייט אויף איר: "דו פרוי אן בושה!"

די צווילינג שטעלן זיך פאר זייער מאמע און שרייען: "שלעכטע מענטשן, טשעפעט נישט מיין מאמי!" מען שטופט זיי אוועק: "גייט אוועק פון וועג, איר צוויי שלעכטע קינדער!"

און דא קומט א שרעקליכער מאמענט. בעלא האט אסטמע, א קרענק וואס מאכט אז מען קען פלוצלינג נישט אטעמען, און זי טראגט מיט זיך א מעדיצין דערפאר. די מעדיצין כאפט מען איר צו פון די הענט. מען הערט א געשריי: "גיב עס צוריק! בעלא האט אסטמע!" אבער קיינער הערט נישט.

דער טאטע גיבט א באפעל: "פארשליסט זיי. ווארט ביז עמיצער וועט קומען זיי אפנעמען." ער זאגט נישט קלאר וואו מען וועט זיי נעמען, אבער עס קלינגט ווי זיין פלאן פון פריער, צו שיקן די קינדער אוועק פון דער מאמע. גרעיס ווערט אפגעהאלטן, זי קען נישט צוקומען צו אירע קינדער. אזוי ווערן בעלא און ארטור פארשלאסן אין א צימער אינעם הויז פון פאסטער, און בעלאס מעדיצין איז נישט ביי איר.

די מעדיצין און דער שליסל

ארטור לויפט אנטלאפן

נאכדעם וואס דער פאטער האט באפוילן צו פארשליסן די קינדער, ליגט די גאנצע האפענונג אויף א קליין יינגל פון פינף יאר, וואס קען נישט רעדן.

ארטור זאגט נישט קיין ווארט, אבער מיר הערן וואס עס טוט זיך אין זיין קאפ: "איך מוז ראטעווען מאמי און בעלא." בעלא פארשטייט אים גלייך און שעפטשעט: "יא, געפין דעם טאטן!"

ער כאפט א מאמענט און שלייכט זיך ארויס. איינער פון די מענטשן אין הויז שרייט "אוי!", אפשר האט ער אים אנגעשטויסן ביים אנטלויפן. בעלא רופט נאך: "שנעל, ארטור!"

א מיטגליד פון דער פאמיליע זאגט: "איך וועל אים נאכלויפן." אבער א צווייטער לאכט אפ: "לאז אים. א יינגל וואס קען נישט רעדן וועט נישט ווייט אנקומען. קודם נעמט זיך צו צום מיידל."

גרעיס הערט דאס און שרייט מיט אלע כחות: "ניין! בעלא!"

דא זעט מען די גאנצע זאך: דאס זעלבע יינגל וואס זיי טשעפען און אראפקוקן ווייל ער רעדט נישט, דאס איז דער וואס גייט יעצט זוכן הילף.

סיילעס הערט דעם אמת

אין דער זעלבער צייט באקומט סיילעס א טעלעפאן פון אוען: "באס, די רעזולטאטן זענען דא. דו ביסט דער טאטע פון די צוויי קינדער." סיילעס בלייבט שטיין: "זיי זענען טאקע מיינע קינדער."

אוען דערציילט אים וואס גרעיס האט דורכגעמאכט די זעקס יאר. נאכדעם וואס זי איז אנטלאפן פון דער חתונה, האט זי געהאט די צווילינג, און די פאמיליע האט זי ארויסגעווארפן. דערנאך האט מען זי געצוואונגען צוריקצוקומען פירן א פירמע וואס איז געשטאנען פארן באנקראט. דער יינגל האט א לייכטע מאס אויטיזם און רעדט נישט, און מענטשן רופן די קינדער מיט מיאוסע נעמען. סיילעס האלט עס נישט אויס: "גענוג. איך פארשטיי שוין."

דא ווייזט מען קורץ, מיט גרעיס'ס שטימע, ווי די קינדער וואקסן. ווען זיי ווערן געבוירן, זאגט זי אז זיי זענען איר גרעסטע מתנה. ביי די ערשטע טריט זאגט זי: "באלד וועט איר מיך רופן מאמי. אפילו אן א טאטן וועל איך אייך היטן." ביים דריטן געבורטסטאג פרעגט בעלא: "וואו איז דער טאטע? פארוואס לאכט מען פון אונז?" און שפעטער, ווען ארטור ווערט ווידער געטשעפעט, פרעגט גרעיס זיך אליין: "אויב ער וואלט דא געווען, וואלט עס ארטור געווען גרינגער?" און זי איז ביטער אויף אים.

סיילעס שטייט ביי זיין פערד און זאגט: "די זעקס יאר בין איך געווען א נאר. קוריבא, יעצט האב איך קינדער. איך וועל זיין א גוטער טאטע. קיינער וועט זיי מער קיינמאל נישט טשעפען."

ארטור געפינט דעם טאטן

אויף דער גאס פאלט ארטור אנידער. אין זיין קאפ רעדט ער צו זיך: "טאטי, וואו ביסטו? עס איז גוט. שטיי אויף. מאמי און בעלאווארטן. איך מוז געפינען דעם טאטן."

און טאקע, סיילעס געפינט אים. ער פרעגט: "וואס איז געשען? פארוואס ביסטו דא אליין? וואו זענען גרעיס און בעלא? זאג, דערצייל דעם טאטן. דו קענסט עס." ארטור קען נישט ארויסברענגען קייןווארט, אבער סיילעס לייענט אים פון פנים: "וואס מיינסטו? זענען זיי אין סכנה?" און זיי פארן אוועק אויפן מאטאציקל.

אינעם הויז פון פאסטער שטייט גרעיס און בעט דעם פאטער: "עס איז אלעס מיין שולד. לאז בעלא ארויס. זי האט אזמע. זי קען שטארבן." הינטער א פארשלאסענער טיר הערט מען בעלא: "עס טוט אזוי וויי. מאמי... טאטי."

איינער שרייט: "בעט איבער!" און גרעיס בייגט זיך: "עס טוט מיר בייז. עס איז אלעס מיין שולד. ביטע, גיט מיר די מעדיצין."

א מיטגליד פון דער פאמיליע, ווארשיינליך די האלבע שוועסטער, אבער דאס איז נישט קלאר, הייבט אויף די מעדיצין און שפילט זיך מיט איר: "ווילסט? קום נעם אליין. שנעל, אדער איך ווארף עס אוועק." און זי לייגט צו, אז דאן וועט גרעיס פארלירן איר טאכטער. גרעיס שרייט: "גיב מיר די מעדיצין!" די ענטפער: "עס איז אומזיסט, דו קענסט זי נישט ראטעווען." גרעיס: "גיי מיר פון וועג!"

דער שליסל און דער ערשטער ווארט

גרעיס לויפט צו דער טיר און רופט אריין: "בעלא, האלט זיך. מאמי איז דא. שלאף נישט איין, בעלא. מאמי קומט."

אבער די טיר איז פארשלאסן. איינער פון דער פאמיליע לאכט: "גיב אויף. אן דעם שליסל קומסטו נישט אריין. ווארט ביז עס איז שוין פארפאלן מיט איר, דאן וועל איך עפענען." גרעיס: "גיב מיר דעם שליסל!" "פארוואס זאל איך? לאז זי."

גרעיס ווארפט זיך צו כאפן דעם שליסל און שרייט: "גיב מיר!" און זיי שרייען אויף איר: "האלט זי אפ, די משוגענע!"

פונקט דעמאלט עפנט זיך די טיר פון הויז, און סיילעס קומט אריין: "שטיל!" און דא געשעט עפעס וואס קיינער האט נישט ערווארט. ארטור, וואס האט קיינמאל נישט גערעדט, שרייט: "מאמי!" דאס איז זיין ערשטער ווארט. גרעיס איז אויסער זיך: "מיין קינד, דו קענסט רעדן!"

די פאמיליע פרעגט: "ווער ביסטו?" סיילעס ענטפערט: "איך בין דער מאן פון גרעיס און דער טאטע פון בעלא און ארטור. וואו איז מיין טאכטער?" זיי באליידיגן אים, אז ער איז דער אומנישט וואס האט זיך פארבונדן מיט גרעיס. גרעיס רופט: "בעלא, שנעל, זי האט אזמע!"

די מענער פון הויז פאלן אויף אים. די קינדער שרייען: "טאטי, היט זיך!" סיילעס אליין בייגט זיי אלע אונטער. איינער לאכט: "דאס איז א שטאלענע טיר. אן שליסל, קיין שאנס." אבער סיילעס עפנט זי פונדעסטוועגן. ווי ער טוט עס, ווייזט מען נישט.

בעלא כאפט ווידער אטעם

סיילעס הייבט אויף די קליינע בעלא, וואס ליגט שוואך און רירט זיך נישט. ער רעדט צו איר: "ניין, מיין קינד, שלאף נישט איין. דער טאטע איז דא. בלייב מיט מיר. אטעם, אטעם." און זי עפנט די אויגן: "מאמי... טאטי." גרעיס כאפט ווידער אטעם צוזאמען מיט איר טאכטער.

אבער דער שנאה אין הויז איז נאך נישט פארטיק. א מיטגליד פון דער פאמיליע, ווארשיינליך די האלבע שוועסטער, זאגט: "ווי קומט עס זי לעבט נאך?" סיילעס זאגט "שטיל!" און גיט איר א פאטש. איינער, ווארשיינליך דער פאטער, שרייט: "ווי וואגסטו שלאגן מיין טאכטער?" סיילעס: "איך האב געזאגט שטיל. דערשרעק נישט מיין טאכטער."

א פרוי אינעם הויז, אפשר די שטיף מאמע, דאס איז נישט זיכער, שרייט צום פאטער: "ער איז משוגע, טו עפעס!" דער פאטער סטראשעט: "ווייסטו ווער איך בין? גיי ארויס פון דא מיט דיין ווייב און מיט דעם קינד."

סיילעס ענטפערט רואיג און שטרענג: "לאמיך דיך אויך ווארענען. אויב דו רירסט נאך אמאל אן מיין ווייב אדער מיינע קינדער, וועסטו עס שטארק באדויערן. יעצט, ארויס!" און נאכאמאל: "ארויס!"

די פאמיליע ציט זיך צוריק מיט א לעצטע סטראשע: "ווארט נאר! מיר גייען." מער שטראף באקומען זיי נישט, מען ווייזט נישט קיין פאליציי און נישט קיין ווייטערדיגע פאלגן.

קאפיטל זיבן

א טאטע לערנט זיך

ביים מאטאציקל נאך דער רעטונג

בעלא איז גערעטעוועט, און די פאמיליע האט פארלאזט דאס הויז פון פאסטער. יעצט שטייען זיי אלע אינדרויסן, לעבן סיילעס'ס מאטאציקל.

בעלא איז אויסער זיך פון שמחה. זי שרייט: "ארטור, דו קענסט שוין רעדן!" סיילעס איז רואיג. ער זאגט אז ארטור קען נאך רעדן נאר א ביסל, "אבער דער קליינער העלד האט מיך געפונען און מיך אהער געברענגט." גרעיס זאגט צו איר זון: "ארטור, דו ביסט וואונדערבאר. צי דו קענסט רעדן צי נישט, דו און בעלא זענט מיינע אוצרות."

סיילעס זאגט: "עס טוט מיר באנג אז איך בין שפעט געקומען." גרעיס ענטפערט: "עס איז אין ארדענונג. דו האסט געראטעוועט ארטור און בעלא." זי טראכט ביי זיך אז זי האט גוט געטון, ווייל סיילעס האט טאקע באשיצט די קינדער.

בעלא זאגט: "איך האב געוואוסט אז דער טאטע וועט קומען. דאס מאל פארגיב איך דיר." דערנאך פרעגט זי, צי ער איז געקומען רייטנדיג אויף קוריבא, ווייל אין די מעשהלעך קומען די פרינצן אויף פערד צו ראטעווען די פרינצעסינס. סיילעס לאכט: "ניין, פרינצעסין, איך בין געקומען מיט א מאטאציקל. אפשר דאס נעקסטע מאל וועל איך פרובירן מיט א פערד."

גרעיס קוקט אויפן מאטאציקל און וואונדערט זיך. אזא מאשין קאסט א פארמעגן, ווי קומט עס צו אן ארימען פערד היטער? סיילעס זאגט איר א ליגן: "דער מאטאציקל איז פאלש. איך בין אמאל געווען א מעכאניקער. איך האב אים צוזאמענגעשטעלט פון אלטע שטיקער, ער איז גארנישט ווערט."

גרעיס גלייבט אים. זי דאנקט אים, און זאגט אז אויב ער האט ליב מאטאציקלען, וועט זי אים קויפן א ריכטיגן.

סיילעס בעט א שאנס

דאן רעדט סיילעס ערנסט: "גרעיס, מיר זענען שוין חתונה געהאט. איך ווייס אז איך בין די לעצטע זעקס יאר נישט געווען קיין גוטער מענטש, אבער גיב מיר א שאנס. איך וועל זיך זארגן פאר אייך אלע. איך שווער אז אזא זאך וועט מער נישט פאסירן." די קינדער בעטן: "מאמע, טאטע, קענט איר בלייבן? ביטע!"

גרעיס איז מסכים, אבער אויף איר אופן. "גוט, אבער דו דארפסט נאר צוזאגן צו באשיצן ארטור און בעלא. מיך דארפסטו נישט באשיצן. פון פערד היטן און מאטאציקלען פאררינכטן וועסטו מיר נישט קענען העלפן."

סיילעס זאגט גארנישט, אבער ער טראכט ביי זיך: זי ווייסט נישט ווער איך בין באמת. זי פארשטייט נישט אז מיין צוזאג קען איר געבן אלעס.

א קונץ קעגן די שרעקעדיגע חלומות

שפעטער ביי נאכט, אין די קינדער'ס צימער. סיילעס פרעגט: "האבן מיינע קינדערלעך געהאט א שלעכטן חלום?" בעלא דערציילט אז זי האט געחלומט פון א סך מאנסטערס, וואס האבן געוואלט כאפן זי און ארטור.

סיילעס זאגט: "האב נישט קיין מורא. דער טאטע וועט דיר לערנען א קונץ. ווען די מאנסטערס קומען נאכאמאל, יאגסטו זיי פשוט אוועק." און ער ווייזט זיי א שנעלן, שארפן קונץ. פונקטליך מיט וואס, איז נישט קלאר. די קינדער זענען באגייסטערט: "וואו, טאטע, דו ביסט וואונדערבאר! טו עס נאכאמאל!"

גרעיס קומט אריין און זי איז נישט צופרידן: "שפיל נישט אזעלכע געפערליכע שפילן פאר די קינדער." בעלא ערקלערט: "מאמע, דער טאטע לערנט אונז צו קעמפן קעגן די מאנסטערס!" גרעיס זאגט: "זארגט אייך נישט, די מאמע וועט זיך שוין אפגעבן מיט די מאנסטערס. יעצט גייט

צוריק שלאפן." סיילעס זאגט: "גוטע נאכט, קינדערלעך," און זיי ענטפערן: "גוטע נאכט, טאטע."

באלד דערנאך קומט א ידיעה, ווארשיינליך פון אוען: "באס, אייער טאטע ווייסט שוין פון די קינדער. זיי האבן שוין באשטעלט א פליגער אויף מארגן." סיילעס איז איבערראשט: "וואס?" ער פרעגט ווי אזוי זיין טאטע האט זיך דערוואוסט. דער שטילער טאטע, וואס האט זיך באהאלטן זעקס יאר, מוז זיך יעצט צוגרייטן צו א פגישה מיט זיין אייגענער פאמיליע.

קאפיטל אכט

דער גרויסער באנקעט

דער רייכסטער מאן אין לאנד

סיילעס האט ערשט געהערט אז זיין טאטע ווייסט שוין פון די קינדער. יעצט פירט אונז די מעשה אריבער צו יענעם טאטן אליין. מיר באגעגענען צום ערשטן מאל מעיסאן לאקוואוד, דער רייכסטער מאן אין לאנד. נעבן אים שטייט זיין טאכטער דייענא לאקוואוד, די שוועסטער פון סיילעס.

דייענא ווייזט דעם טאטן בילדער. זי זאגט: "טאטע, דאס זענען די קינדער פון סיילעס. צווילינג, אן אינגל און א מיידל."

דער אלטער מאן ווערט אויפגעלעבט. ער זאגט: "אזעלכע זיסע קינדערלעך! דאס זענען מיינע אייניקלעך! דער יונגאטש האט ענדליך עפעס געטון וואס איך קען זיך מיט דעם שטאלצירן."

אבער דייענא דערמאנט אים אן א שווערע זאך. סיילעס איז שוין יארן נישטא, און טאטע מיט זון האבן זיך קיינמאל נישט איבערגעבעטן. פארוואס זיי זענען צעשטריטן, ווערט נישט דערציילט. זי פרעגט: "וועט ער דיר בכלל לאזן זען די קינדער?"

מעיסאן ענטפערט: "זארג זיך נישט, איך האב א פלאן." ער הייסט אנשטרענגען אלע כחות און איינלאדענען יעדן גרויסן מענטש אין שטאט. אלע זאלן זען ווי זיינע אייניקלעך קומען צוריק צו דער לאקוואוד פאמיליע. דאס איז זיין וועג צו דערגרייכן די קינדער, אן צו בעטן דעם זון.

פרישטיק און א נייעס אויפן שירעם

אינדערפרי, אין דער היים פון גרעיס, שטייט סיילעס ביים פרישטיק. בעלא קען נישטווארטן: "טאטע, ביסטו שוין גרייט?" ער זאגט: "באלד,

מיין קינד, אין א מינוט." ער שטעלט אוועק א טעלער "פאר מיין קליינע פרינצעסין", א טעלער "פאר מיין קליינעם פרינץ", און אויך א טעלער פאר גרעיס. די קינדער שרייען: "טאטע, דו ביסט וואונדערבאר!" גרעיס זאגט נאר קורץ: "נישט שלעכט."

אויפן טעלעוויזיע מעלדט מען א נייעס: מעיסאן לאקוואוד, דער רייכסטער מאן אין לאנד, מאכט א גרויסן באנקעט, צו באגריסן זיין אייניקל וואס קומט צוריק צו דער פאמיליע. די קינדער שרייען אויס: "דער זיידע! טאטע, איז דאס דער זיידע?"

גרעיס לאכט. "אוודאי נישט. דער מאן איז דער רייכסטער סוחר אין לאנד. אייער טאטע פארמאגט נאר קוריבא." בעלא בלייבט ביי איר: "אבער ער זעט טאקע אויס ווי דער טאטע."

פאר גרעיס איז דאס א געשעפט זאך. פאסטער גרופ שטייט נאענט צו באנקראט, דאס הייסט די פירמע קען שוין כמעט נישט צאלן אירע חובות. אויב די לאקוואודס וועלן אריינלייגן געלט, וועט די פירמע אפשר בלייבן לעבן. דערפאר וויל זי גיין צום באנקעט, און סיילעס זאל היטן די קינדער.

סיילעס טראכט ביי זיך: "וואס פלאנירט דער אלטער? איך מוז עס אויסגעפינען." דערנאך פרעגט ער די קינדער צי זיי ווילן גיין זען דעם זיידן. בעלא פרעגט: "איז דער זיידע טאקע דארט?" ער ענטפערט: "אוודאי."

כמעט אונטער די רעדער

פאר דעם האטעל, וואו דער באנקעט קומט פאר, לויפן די קינדער פאראויס און שרייען: "מיר מוזן זען דעם זיידן!" מען הערט: "בעלא, היט זיך!" א קאר יאגט גלייך אויף זיי. סיילעס שפרינגט צו און כאפט ארויס ביידע קינדער אין לעצטן מאמענט. די קינדער מיינען עס איז געווען א שפיל: "טאטע, דו ביסט סופערמאן! זענען מיר געפלויגן? נאכאמאל!"

פונעם קאר שטייגט ארויס א פרוי, די שאפערין. אנשטאט זיך צו אנטשולדיגן, שרייט זי: "וואס טוסטו דא, דו ארעמאן?" סיילעס זאגט רואיג: "דו האסט כמעט איבערגעפארן צוויי קינדער."

זי ענטפערט קאלטבלוטיג: "און אז איך וואלט זיי געטראפן? מיין קאר איז מער ווערט ווי דיינע קינדער. אפילו אז דו וואלסט זיי פארקויפן, וואלסטו נישט געקענט צאלן דערפאר. יעצט קניע און בעט זיך איבער!"

די קינדער לאזן נישט: "וואג נישט צו באליידיגן אונזער טאטן!" זי שרייט: "גייט אוועק, משוגעים!" און זי שטופט זיי. ארטור פאלט אנידער. סיילעס זאגט שטיל: "דו האסט זיך אנגערירט מיט די אומרעכטע מענטשן." זי לאכט: "יא? דו ווילסט מיך שלאגן? שנעל, טרייבט אוועק די בעטלער!"

גרעיס קומט אן

אין דעם מאמענט קומט גרעיס צו. די זעלבע שאפערין דרייט זיך אום און ווערט זיס ווי צוקער: "מיס פאסטער, א כבוד אייך דא צו זען!" די קינדער דערציילן: זי איז געפארן אויף זיי, געשטופט, און גערופן דעם טאטן און זיי בעטלער. די פרוי זאגט עס איז א טעות, זי האט נישט געוואוסט אז דאס זענען אירע קינדער. גרעיס הייסט: "בעט זיך איבער ביי מיינע קינדער און ביי מיין מאן, גלייך!" און זי מוז מורמלען: "איך בין מוחל."

דערנאך פרעגט גרעיס פארוואס סיילעס איז דא. די קינדער זאגן דער טאטע האט זיי געבראכט צום זיידן. גרעיס ווערט נערוועז: "דו זאגסט מיר אז מעיסאן לאקוואוד, דער רייכסטער מאן אין לאנד, איז זייער זיידע?" בעלא זאגט: "מאמע, דער טאטע זאגט קיינמאל נישט קיין ליגן." סיילעס וויל נישט אנטפלעקן זיין סוד און זאגט עס איז געוועזן א וויץ. גרעיס בעט אים מיט די קינדער אהיימצופארן, ווייל דער באנקעט איז פאר איר זייער וויכטיג, און זי גייט אריין.

די קינדער טרייסטן דעם טאטן: "עס מאכט נישט אויס, די מאמע איז רייך." סיילעס פרעגט זיי: "צי גלייבט איר דעם טאטן? פארגעסט דעם רייכסטן מאן אין לאנד. אייער טאטע איז נאך פיל רייכער." און ער גייט מיט זיי אריין אין האטעל.

לילי ברוס און די בושה

לילי ברוס אינעם באנקעט זאל

גרעיס פאסטער שטייט שוין אינעווייניג אין דעם גרויסן באנקעט זאל. זי טראכט ביי זיך: היינט מוז איך זיך טרעפן מיט מיסטער לאקוואוד, באקומען די אינוועסטמענט פון הונדערט מיליאן דאלאר, און ראטעווען די פירמע.

אן אינוועסטמענט מיינט, אז א רייכער מענטש לייגט אריין געלט אין א פירמע, כדי זי זאל קענען ווייטער ארבעטן. פאר פאסטער גרופּ איז דאס די לעצטע האפענונג. די פירמע שטייט נאנט צו באנקראט, דאס הייסט, זי קען שוין נישט באצאלן אירע חובות און וועט זיך מוזן פארמאכן.

נישט ווייט שטייט לילי ברוס, די שוועסטער פון דעימען ברוס, מיט א חברטע. די חברטע ווייזט מיטן פינגער: "איז דאס נישט גרעיס פאסטער? די וואס האט געדארפט חתונה האבן מיט דיין ברודער?"

לילי ווערט רויט פאר כעס. זי זאגט: "יענע אנטלאפענע! זי האט פארראטן מיין ברודער, איז אנטלאפן מיט א ווילדן מאן, און נאך געהאט קינדער פון אים. די גאנצע ברוס פאמיליע איז געווארן צום געלעכטער צוליב איר. וואס טוט זי דא בכלל?"

מען רעדט ווייטער: פאסטער גרופּ פאלט איין, זי איז זיכער געקומען בעטן געלט ביים רייכסטן מאן. לילי שליסט: "די הונדערט מיליאן וועלן קיינמאל נישט זיין אירע. דאס געלט קומט די ברוס פאמיליע."

לילי גייט צו צו גרעיס

לילי גייט צו צו גרעיס מיט א שפעטיש שמייכל: "נו, נו, גרעיס, ווי אזוי האסטו די העזה זיך צו ווייזן אויף אזא ארט?"

גרעיס ענטפערט קורץ און קלאר: "לילי ברוס, וואס ווילסטו? איך בין דא פאר ביזנעס, נישט צו פארלירן צייט מיט דיר."

אבער לילי לאזט נישט אפ. זי זאגט, אז פאסטער גרופ פאלט איין, און ווער וועט שוין וועלן טון ביזנעס מיט איר? און נאך מער: די ברוס פאמיליע האט שוין געווארנט, אז ווער עס וועט ארבעטן מיט די פאסטערס, ווערט גערעכנט ווי א שונא פון די ברוסעס. דאס מיינט, אז זיי פרובירן אפצושניידן גרעיס פון יעדן מעגליכן שותף. דערנאך רופט זי איר "א בושה'דיגע פרוי מיט צוויי קינדער אן א טאטע".

גרעיס פילט ווי דאס בלוט קאכט, אבער זי טראכט ביי זיך: "בלייב רואיג. מאך נישט קיין סקאנדאל דא. די אינוועסטמענט איז נאך נישט פארזיכערט." זי שווייגט.

לילי גייט ווייטער מיט'ן שטאכן: "פארוואס ביסטו אזוי שטיל? דו ביסט דאך אלעמאל געווען אזוי א גרויסע רעדנערין?"

די בושה פאר אלע געסט

פונקט דעמאלט הערט מען א קינדערשע שטימע: "מאמי!" סיילעס קומט אריין מיט בעלא און ארטור. גרעיס דערשרעקט זיך: "וואס טוט איר דא? האב איך דיר נישט געזאגט צו נעמען די קינדער אהיים? דאס איז נישט דיין ארט, גיי צוריק."

לילי כאפט גלייך די געלעגנהייט: "אה, אט דאס זענען דיינע קינדער. איך האב געהערט אז איינס פון זיי קען אפילו נישט רעדן."

סיילעס זאגט שארף: "שווייג! נאך איין ווארט, און דו וועסט עס שטארק באדויערן."

לילי קוקט אים אן פון קאפ ביז די פיס: "גרעיס, איז דאס דער ארעמער בעטלער מיט וועמען דו ביסט אנטלאפן?" בעלא שטעלט זיך אוועק פארן טאטן: "דער טאטע איז נישט קיין בעטלער! ער האט אפילו א פוני!"

לילי לאכט: "אזוי, ער איז סך הכל א פערד היטער. קיין וואונדער אז ער שמעקט פון שטאל. אזא ארעמאן מיינט אז ער קען קומען צו דעם באנקעט פון די לאקוואוד פאמיליע?"

דערנאך הייבט זי אויף די שטימע צום גאנצן זאל: "קוקט אלע! די גרויסע שעפין פון פאסטער גרופ, מיט אירע צוויי קינדער און דעם מאן וואס איז פארשוואונדן געווארן פאר זעקס יאר!"

די געסט שעפטשען: דאס איז די וואס איז אנטלאפן פון איר אייגענער חתונה. אן דאס געלט פון די ברוסעס גייט איר פירמע באנקראט, עס קומט איר. לילי ענדיגט: "יעצט ווייסטו וואס עס טרעפט ווען מען שטעלט זיך קעגן מיר."

דער פאטש און דער מענעדזשער

וואס עס געשעט אין די נעקסטע מינוטן איז נישט גאנץ קלאר. מען הערט ווי איינער זאגט "שיין געטון, קינד", און דערנאך "שווייג!" און א פאטש. לילי שרייט: "דו האסט מיך געשלאגן?" און גרעיס ענטפערט: "דו טארסט נישט אנרירן מיינע קינדער." עס זעט אויס אז לילי איז געגאנגען צו א קינד, און גרעיס האט איר געגעבן א פאטש.

לילי רופט דעם מענעדזשער פונעם האטעל, און זי בעט אז ער זאל ארויסווארפן גרעיס און איר פאמיליע. דער מענעדזשער, וועלכער ווייסט אז לילי איז א חשובע גאסט פונעם האטעל, זאגט גלייך צו גרעיס זי זאל נעמען אירע מענטשן און גיין.

גרעיס פרובירט צו ערקלערן: זי איז די שעפין פון פאסטער גרופ, דאס איז איר מאן, און עס איז דא א סיבה פאר אלעס. זי האט א דרינגענדע ביזנעס מיט מיסטער לאקוואוד און קען נישט אוועקגיין. לילי לאכט: "דו? זיך טרעפן מיט מיסטער לאקוואוד?"

סיילעס זאגט רואיג: "גרעיס, זארג נישט, מען וועט אונז נישט ארויסשיקן." גרעיס ענטפערט: "וואס קענסטו שוין טון? דו וועסט נאר אלעס צעשטערן." אבער בעלא זאגט: "מאמי, זיי נישט ברוגז. דער טאטע איז א העלד, ער וועט עס אויסארבעטן."

דאן באפעלט לילי: "כאפט דעם בעטלער און שלאגט אים!" סיילעס שטייט רואיג: "נאר די עטליכע? קומט, פרובירט."

מעיסאן קוקט צו, סיילעס באזיגט

אין דער זעלבער צייט, אין אן אנדער טייל פונעם האטעל, קוקן צו מעיסאן לאקוואוד און זיין טאכטער דייענא. עס ווערט נישט געוויזן ווי אזוי ער זעט די קינדער. מעיסאן זאגט: "קוק נאר אויף די צוויי קליינע. זיי זעען אויס פונקט ווי ער ווען ער איז געווען א קינד." דייענא: "עס זענען דאך סיילעס'עס קינדער."

מעיסאן ברומט: "יענער ווילדער יונג. זעקס יאר פארשוואונדן, און ער וויל זיך ענדגילטיג אפשיידן פון מיר." דייענא זאגט: "טאטע, איר זענט ביידע גלייך עקשנים. אויב איר טרעפט זיך יעצט, וועט איר זיך נאר קריגן. לאמיך פריער ברענגען די קינדער און רעדן מיט אים." מעיסאן ענטפערט: "גיי, נאר לאז מיך נישט צו לאנגווארטן."

אונטן אין זאל שרייט לילי: "שלאגט אים שוין!" סיילעס זאגט: "קינדער, גייט צו מאמי." נאכדעם פרעגט ער: "איינער נאך דעם אנדערן, אדער אלע צוזאמען?" און ער אליין באזיגט אלע מענטשן פונעם מענעדזשער.

ער פרעגט: "דאס איז אלעס?" די קינדער שרייען: "טאטי, דו ביסט וואונדערליך!" גרעיס איז אבער נאך אלץ אין שרעק, און זאגט אים ער זאל נעמען די קינדער און גיין. סיילעס זאגט צו: "זארג נישט. ווען די קינדער טרעפן דעם וואס זיי דארפן טרעפן, גייען מיר."

קאפיטל צען

דייענא לאקוואוד קומט אריין

לילי לאכט פונעם זיידן

סיילעס האט נאך דעם קאמף צוגעזאגט פאר גרעיס, אז ווען די קינדער וועלן זען דעם וואס זיי דארפן זען, וועלן זיי אוועקגיין. לילי ברוס כאפט אן די ווערטער מיט א שפאט. זי פרעגט: "ווען זיי זען? דעם זיידן? מיינסטו טאקע דעם ביליאנער מעיסאן לאקוואוד?"

זי דרייט זיך צו צו גרעיס און זאגט: "מען האט דיך אפגענארט. צוויי פשוטע קינדער מאכן זיך אז זיי שטאמען פון די לאקוואוד פאמיליע? א בזיון!"

דערנאך ווערט דארט נאך א פאטש. ווער עס האט דא געשלאגן וועמען, איז נישט קלאר. גרעיס שרייט אבער אויס: "דו קענסט מיך באליידיגן וויפיל דו ווילסט, אבער מיינע קינדער טאר קיינער נישט אנרירן!" און עמעצער, לילי אדער דער מענעדזשער, ענטפערט: "גענוג! היינט גייט קיינער פון אייך נישט ארויס."

פונקט דעמאלט הערט זיך א פרוי'ס שטארקע קול: "האלט אפ! וואס גייט דא פאר?" דער מענעדזשער ווערט בלאס און זאגט: "מיס לאקוואוד, איר זענט דא." די געסט שושקען זיך: "דאס איז דייענא לאקוואוד, די טאכטער פונעם ביליאנער." אנדערע בוקן זיך פאר איר און זאגן: "מיס לאקוואוד, א כבוד אייך צו טרעפן."

דייענא דערקענט די קינדער

דייענא פרעגט נאכאמאל וואס דא טוט זיך. דער מענעדזשער איילט זיך צו דערציילן: "די מענטשן האבן געמאכט א טומל, און זיי האבן נאך ווי

געטון מיס ברוס." לילי לייגט צו: "יא, די חוצפה'דיגע פרוי מיט דעם מאן מיט וועמען זי איז אנטלאפן האבן מיך פארשעמט. איר מוזט זיי שטרענג באשטראפן."

גרעיס טראכט אלץ נאך פונעם ביזנעס. זי רעדט זיך אן גאר באשיידן: "מיס לאקוואוד, איך בין גרעיס פאסטער. איך בין געקומען אהער האפנדיג צו מאכן א ביזנעס אפמאך. מיין מאן האט נישט געמיינט עפעס צו קאליע מאכן. לאזט מיך אייך בעטן אנטשולדיגונג פאר אים." און בעלא בעט אויך: "אנטשולדיגט, דער טאטע איז נישט קיין שלעכטער מענטש. די שלעכטע מומע האט אונז ערשט באליידיגט. קענט איר אונז מוחל זיין?"

דייענא קוקט אויף די צווילינג און זאגט ווייך: "אט דאס זענען מיינע פלימעניקעס. זיי זענען אזוי חן'עוודיג." גרעיס רעאגירט נישט דערויף. לילי שרייט: "מיס לאקוואוד, לאזט אייך נישט אפנארן. די נישטיגע קינדער האבן זיך געמאכט אז זיי זענען אייערע פלימעניקעס!"

דייענא פרעגט: "האסטו זיי יעצט אנגערופן מיט אזא נאמען?" לילי ענטפערט: "יא, זיי." און דייענא גיט איר א פאטש. "פאר וואס האט איר מיך געשלאגן?" "ווייל דו האסט באליידיגט צוויי אומשולדיגע קינדער פאר מיינע אויגן."

די לאקוואוד פאמיליע שיצט זיי

דייענא רופט די קינדער צו זיך: "איר האט זיך דערשראקן? ווי הייסט איר?" בעלא ענטפערט: "איך בין בעלא, און דאס איז מיין ברודער ארטור." בעלא רופט איר "שוועסטער", נישט "מומע". דייענא פרעגט צי זיי ווילן מיטקומען מיט איר, און זי טראכט ביי זיך אז זי וואלט זיי שוין גלייך ארויסגענומען.

סיילעס, ווי עס זעט אויס, זאגט טרוקן צו זיין שוועסטער: "גענוג, דו האסט שוין גענוג געזען." זי שושקעט אים שטיל: "דער טאטע איז דא, ער וויל זען די קינדער." און ביי זיך טראכט זי: "זיי ווייסן נאך אלץ נישט ווער סיילעס איז באמת. ווער עס רירט אים אן, וועט עס שטארק באדויערן."

דערנאך באפעלט זי: "מיס ברוס, בעט אנטשולדיגונג." לילי שטאמלט: "איך... עס טוט מיר באנג." דייענא ווארנט: "אויב דו רירסט נאכאמאל אן מיס פאסטער, איר מאן אדער אירע קינדער, שטייסטו קעגן די גאנצע לאקוואוד פאמיליע. פארשטאנען?" "פארשטאנען, איך וועל זיך נישט וואגן."

בעלא זאגט צו ארטור: "די שוועסטער איז נאך שטארקער ווי דער טאטע." סיילעס ענטפערט: "נו, דער טאטע איז פיל שטארקער." דייענא נעמט די קינדער צו זייער זיידן. גרעיס שרייט דערשראקן: "ווארט!" סיילעס בארואיגט: "זארג נישט, די קינדער זענען זיכער." גרעיס פארשטייט נאך אלץ נישט פארוואס די טאכטער פונעם בילאנער טוט דאס.

א נייער מאן קומט אן

קוים איז דייענא אוועק, הייבט לילי ווידער אן. זי זאגט צו גרעיס: "גרעיס, ווער נישט צו שטאלץ. דאס איז נאך נישט געענדיגט. דו נישטיגע פרוי!"

סיילעס שטעלט זיך אנטקעגן איר און זאגט קאלט: "די עטליכע פעטש זענען דיר נישט גענוג געווען? ווילסטו עס באמת שטארק באדויערן?"

לילי גיבט זיך נישט אונטער. זי שרייט: "ווער נישט צו גרויס! מיין ברודער וועט באלד דא זיין. ער וועט אייך נישט לאזן אזוי. ווער עס וואגט אנצורירן די ברוס פאמיליע..." זי ענדיגט נישט דעם זאץ.

דען פונקט קומט אן א מאן. ער גייט גלייך צו צו סיילעס און פרעגט: "אזוי, דו ביזט דער וואס האט מיר צוגענומען גרעיס?" ער מיינט דעם שידוך פון פאר זעקס יאר.

ווער איז דער מאן? מען זאגט נישט זיין נאמען. ער איז זיכער דעימען ברוס, לילי׳ס ברודער, דער חתן פון וועמען גרעיס איז אנטלאפן אויף דער חתונה, אבער קלאר געזאגט ווערט עס נישט.

און דא, פונקט ווען די צוויי מענער שטייען זיך אנטקעגן, האלט אפּ די פילם וואס מען קען זען. וואס סיילעס ענטפערט, צי די קינדער טרעפן דעם זיידן, און צי גרעיס וועט זיך אמאל דערוויסן ווער איר מאן איז, דאס ווייזט מען שוין נישט.

ווי ענדיגט זיך די מעשה

דא שטעלט זיך אפ די פילם

ביז אהער האבן מיר געזען אלעס וואס איז ארויס אין די פילם. דא דארף מען זאגן קלאר: די פילם וואס מען קען זען ברעכט זיך איבער אינמיטן דער מעשה. עס איז נישטא קיין סוף, אין קיין שום קאפיע.

לאמיר געדענקען וואו מיר האלטן. דייענא לאקוואוד האט פונקט אוועקגעפירט בעלא און ארטור צו זייער זיידע, מעיסאן לאקוואוד. גרעיס פאסטער שטייט נאך אין זאל און פארשטייט נישט פארוואס די טאכטער פונעם רייכסטן מאן אין לאנד טוט אזוי פאר אירע קינדער.

דאן הייבט לילי ברוס ווידער אן. זי זאגט צו גרעיס: "מאך דיך נישט גרויס, דאס איז נאך נישט פארטיג." סיילעס ענטפערט איר שארף, צי די עטליכע פעטש זענען איר נאך נישט גענוג. לילי שרייט אז איר ברודער קומט באלד, און ער וועט זיי נישט לאזן אזוי.

אינמיטן אירע ווערטער קומט צו א מאן, און ער פרעגט סיילעס: "אזוי, דו ביסט דער וואס האט מיר צוגענומען גרעיס?" דער מאן ווערט נישט גערופן ביים נאמען. מסתמא איז עס דעימען ברוס, לילי'ס ברודער, מיט וועמען גרעיס האט געדארפט חתונה האבן, אבער דאס ווערט נישט באשטעטיגט. און דא, פונקט ביי דער פראגע, ענדיגט זיך די פילם.

וואס די באשרייבונג דערציילט

וואס פאסירט ווייטער? דאס זעט מען נישט אויפן עקראן. מען האט נאר די אפיציעלע באשרייבונג פון דער סעריע, וואס שטייט ביי די פלאטפארמעס דרעמאוועיוו און דרעמאפיד. און דא מוז מען אויפפאסן:

דאס איז נאר א קורצע באשרייבונג, נישט די פילם אליין. מיר קענען נישט זען ווי אזוי עס גייט פאר, און מיר קענען נישט באשטעטיגן די פרטים.

לויט יענער באשרייבונג, ראטעוועט סיילעס גרעיס נאך און נאך מאל פון די פלענער וואס איר אייגענע פאמיליע פירט קעגן איר אין דער פירמע. מען דערמאנט זיך דא אין מיסטער פאסטער, וואס האט שוין געהאלטן אז די צווילינג זאלן אוועק, און וואס האט געהאלטן מיט זיין אנדערע טאכטער.

צום סוף, זאגט די באשרייבונג, אנטפלעקט סיילעס ווער ער איז באמת: דער זון פון דער לאקוואוד פאמיליע, און דער שטארקער באהאלטענער בעל־הבית פון א גאנצער באהאלטענער וועלט. מיט דעם כח העלפט ער גרעיס צוריקנעמען די פירמע, פאסטער גרופּ. מער ווי דאס זאגט די באשרייבונג נישט, און מער קענען מיר נישט דערציילן.

וואס בלייבט אפן

לאמיר זאגן ערליך וועלכע פעדעם מיר זעען נישט פארענדיגט אויפן עקראן.

ערשטנס, דער מאן וואס איז צוגעקומען צום סוף. מיר ווייסן נישט וואס ער וועט טון, און וואס סיילעס וועט אים ענטפערן.

צווייטנס, סיילעס און זיין טאטע מעיסאן לאקוואוד. זיי האבן זיך נישט אויסגעגליכן שוין יארן לאנג, און ביז דעם סוף זעט מען זיי נישט זיך טרעפן. מען זעט אויך נישט ווי די צווילינג קומען אן צום זיידע.

דריטנס, גרעיס. זי האלט נאך אלץ אז איר מאן איז א ארעמער פערד־היטער, וואס פארמאגט נאר דעם פערד קוריבא. מיר זעען נישט ווען און ווי אזוי זי וועט דערוויסן דעם אמת.

פערטנס, מיסטער פאסטער און זיין אנדערע טאכטער. נאך אלעס וואס זיי האבן געטון מיט בעלא'ס מעדיצין און מיטן שליסל, האבן זיי נאר באקומען סיילעס'ס ווארענונג. וואס ווערט פון זיי, זעט מען נישט.

און פינפטנס, פאסטער גרופ. גרעיס איז געקומען צום באנקעט כדי צו באקומען א אינוועסטמענט פון הונדערט מיליאן דאלאר, דאס הייסט, אז א רייכער זאל אריינלייגן געלט אין דער פירמע כדי זי זאל נישט ווערן באנקראט. ביז צום סוף האט זי נישט געטראפן מעיסאן לאקוואוד, און זי האט נאך קיין אפמאך נישט.

קאפיטל צוועלף

א טיפערער בליק

שריט נאך שריט: ווער איז סיילעס

נאך דער גאנצער מעשה ביז דארט וואו די פילם ברעכט זיך איבער, לוינט זיך צו קוקן טיפער. ערשטנס: ווי אזוי באהאלט די מעשה, און ווי אזוי אנטפלעקט זי שריט נאך שריט, ווער סיילעס איז באמת.

דער ערשטער רמז קומט שוין אין דער ערשטער מינוט, אין דער מאטאציקל ווארשטאט. זיין מאן רופט אים "דער הערשער פון דער אונטערערד", און זאגט אז א וואפן־געשעפט פון ביליאנען דאלאר ווארט אויף זיין אונטערשריפט. סיילעס ענטפערט: "א טויטער מענטש קען נישט אונטערשרייבן קיין קאנטראקטן." ער מוז בלייבן לעבן און באהאלטן.

דער צווייטער רמז איז אינעם מוסטאנג באר. ווען ער פארענדיגט מיט דער באנדע, זאגט ער זיי זאלן זיך נישט אנלייגן מיט "דער לאקפילד פאמיליע". דאס איז מסתמא א טעות אין די אונטערשריפטן, און עס מיינט די לאקוואוד פאמיליע. אזוי באקומט מען שוין פון אנהייב א שטילן רמז אויף שפעטער.

דערנאך קומט אוען, רופט אים "באס" און מאכט פאר אים דעם טעסט צי די קינדער זענען זיינע. סיילעס הייסט אים מער נישט צוקומען אן זיין ווארט, כדי זיין סוד זאל נישט ארויסקומען. סיילעס טראכט ביי זיך: "זי ווייסט נישט ווער איך בין באמת. זי פארשטייט נישט אז מיין הבטחה קען איר געבן אלעס." ער זאגט איר אפילו אז דער מאטאציקל איז געבויט פון אלטע שטיקער.

ביי די נייעס זאגן די קינדער אז דער רייכסטער מאן זעט אויס ווי דער טאטע, און סיילעס זאגט זיי: "פארגעסט דעם רייכסטן מאן אין לאנד, אייער

טאטע איז פיל רייכער." דערנאך קוקט מעיסאן לאקוואוד פון דער זייט אויף די קינדער, און דייענא לאקוואוד זאגט פאר אלעמען אז די פאסטערס שטייען אונטער דעם שוץ פון דער גאנצער לאקוואוד פאמיליע. דער צוקוקער ווייסט שוין אלעס. נאר גרעיס ווייסט נאך אלץ גארנישט.

פארוואס פאסטער גרופ שטייט ביים פאלן

צווייטנס, די ביזנעס זייט פון דער מעשה. פאסטער גרופ איז א פירמע וואס שטייט נאענט צו באנקראט. באנקראט הייסט, די פירמע קען מער נישט צאלן אירע חובות, און זי קען דארפן פארמאכן אדער פארלירן אלעס. דעם לעצטן קווארטאל האט זי געמאכט ריזיגע פארלוסטן.

פארוואס? יעדער זייט זאגט אנדערש. מיסטער פאסטער זאגט אז עס איז גרעיס'ס שולד: ווייל זי איז אנטלאפן פון דער חתונה, האט די ברוס פאמיליע ארויסגעצויגן איר אינוועסטמענט. אן אינוועסטמענט הייסט, מען לייגט אריין געלט אין א פירמע, כדי זי זאל קענען ארבעטן און וואקסן, און מען ריכט זיך צו פארדינען דערפון. גרעיס זאגט אבער אז די צרה האט זיך אנגעהויבן מיט איר טאטנס בלינדע אינוועסטמענטס און גרויסע חובות, און אז ער האט זי פארקויפט צו די ברוסעס.

דערפאר איז דער באנקעט אזוי וויכטיג פאר איר. זי האפט צו טרעפן מיסטער לאקוואוד און צו קריגן א הונדערט מיליאן דאלאר אינוועסטמענט, וואס קען ראטעווען די פירמע.

די ברוס פאמיליע ניצט געלט און כבוד ווי א שטעקן. זיי האבן געווארנט אז ווער עס טוט ביזנעס מיט די פאסטערס, שטייט קעגן זיי. דעימען ברוס לאזט וויסן אז ער וועט זיך נאך אפשר מיישב זיין צו חתונה האבן מיט איר, אויב זי גיט אוועק די קינדער אין א יתומים־הויז. לילי ברוס זאגט אפן אז די הונדערט מיליאן קומט די ברוסעס. און דער שפיץ פון אלעם: גרעיס ווייסט נישט אז דער באנקעט איז געמאכט צוליב אירע אייגענע קינדער.

די פיגורן און דאס הארץ

דריטנס, די פיגורן. יעדער איינער שטעלט פאר א באקאנטע סארט מענטש.

סיילעס איז דער באהאלטענער שטארקער מאן. ער האט כח און מאכט, אבער ער ווילט צו שווייגן און צו שיצן. ער לאזט אז מען זאל אים האלטן פאר א ארעמען פערד־היטער, און ער ווייזט זיין כח נאר ווען מען רירט אן זיין משפחה. אמאל האט ער געזאגט אז ער וועט קיינמאל נישט האבן קיין ווייב און קינדער. שפעטער זאגט ער צו: "קיינער וועט זיי מער נישט באליידיגן."

גרעיס איז די שטאלצע מאמע. זי האט אליין דערצויגן די צווילינג, כאטש מען האט כסדר גערעדט אויף איר, און זי וויל נישט מען זאל איר העלפן: "איך בין נישט קיין שוואכע פרינצעסין." אבער פאר אירע קינדער גיט זי א פאטש יעדן וואס באליידיגט זיי, און זי בעט זיך ביי איר טאטן פאר בעלא'ס מעדיצין.

די פאסטער פאמיליע איז די גייציגע משפחה: א טאטע וואס זעט נאר די פירמע, און א האלב־שוועסטער וואס לאכט פון א קראנק קינד. לילי ברוס און די דרייוורין זענען פון דעם זעלבן מין: זיי רעדן זיס צו די רייכע און שטופן אוועק די ארעמע.

דאס הארץ פון דער מעשה זענען אבער די צוויי קינדער. בעלא ליגט הינטער א פארשלאסענער טיר אן איר מעדיצין, און דאס ברענגט אז סיילעס זאל זיך ארייַנרייסן. ארטור, וועמען מען רופט א שטומער, לויפט אליין ארויס און געפינט דעם טאטן. זיין ערשט ווארט, "מאמע", קומט ארויס פונקט אין דעם מינוט ווען מען ראטעוועט זיי.

סוף

סוף

אזוי האבן מיר דורכגעגאנגען די גאנצע מעשה, וויפיל עס איז ארויסגעקומען.

סיילעס איז געווען דער באהאלטענער קעניג פון דער אונטערוועלט. ער איז זעקס יאר אנטלאפן פון די וואס האבן אים געיאגט: א מאל א מעכאניקער, א מאל א טראק־דרייווער, א מאל א פערד־היטער ביי זיין פערדל קוריבא.

פיל יארן פריער האט ער זיך איינמאל געטראפן מיט גרעיס פאסטער, אין דער נאכט ווען זי איז אנטלאפן פון א געצוואונגענער חתונה, און ער האט איר געהאלפן אנטלויפן אויף זיין מאטאציקל. שפעטער האט זיך ארויסגעשטעלט אז די צווילינג, בעלא און ארטור, זענען זיינע קינדער.

גרעיס האט אים געזוכט צוויי טויזנט דריי הונדערט זיבן און צוואנציג טעג. זיי האבן רעגיסטרירט די חתונה פאר די קינדער. אינעם הויז פון פאסטער האט ער געראטעוועט בעלא פון איר אסטמע, נאכדעם וואס ארטור, דער שטומער אינגל, האט אים געפירט אהין און געזאגט זיין ערשט ווארט: "מאמע!"

ביים באנקעט פון מעיסאן לאקוואוד, דעם רייכסטן מענטש אין לאנד, האט לילי ברוס פארשעמט די פאמיליע, ביז דייענא לאקוואוד האט זיי גענומען אונטער דעם שוץ פון די לאקוואוד פאמיליע. דאן איז אנגעקומען א מאן, ווארשיינליך דעימען ברוס, און דא שניידט זיך די מעשה אפ.

א באשרייבונג, וואס מען קען זיך נישט פארלאזן דערויף, זאגט צו אז סיילעס וועט ענדליך אנטפלעקן ווער ער איז, און אז גרעיס וועט צוריקקריגן איר פירמע. וויאזוי עס ענדיגט זיך באמת, ווייסט מען נישט.

דאס איז געווען די מעשה פון די צווילינג און זייער באהאלטענער טאטע.